

— Азъ пъкъ ще пратя орела по тебе, та да видишъ! Орльо, орльо, ела да грабнешъ сокола.

Орелътъ дошълъ да грабне сокола, соколътъ дошълъ да оскубе гжскитѣ, гжскитѣ дошли да изхипятъ пилцитѣ, пилцитѣ дошли да изкълватъ пчелитѣ, пчелитѣ дошли да оживятъ воловетѣ, воловетѣ дошли да изпиятъ водата, водата дошла да изгаси огъня, огънятъ дошълъ да изгори вжжето, вжжето дошло да върже ловцитѣ, ловцитѣ дошли да застрелятъ вълцитѣ, вълцитѣ дошли да изядатъ козата.

Но козата скочила подъ мостчето. Вълцитѣ сграбчили козела и хрусъ — хрусъ — изяли го!

Вѣра Бояджиева

ХИТРИЯТЪ МАЙСТОРЪ

Въ едно село живѣлъ единъ богатъ селянинъ. Но колкото било голѣмо богатството му, толкова голѣмо било и скжперничеството му. Покривътъ на кжщата му се билъ отдавна изкривилъ, керемидитѣ се изпочупили, и дъждътъ струялъ въ стайтѣ, ала той все отлагалъ да го поправи.

— Есень идва, — говорѣла жена му — повикай майстори да поправятъ покрива.

— Има време, — отговарялъ той. Ще минемъ така още нѣкой месецъ.

Жена му всѣки день му натяквала, и той все отлагалъ, като правѣлъ смѣтка, колко пари ще му взематъ майсторитѣ.

Минали дни, миналъ месецъ. Плисналъ дъждъ, и въ кжщата на скжперника всичко се измокрило. Разтичалъ се той, намѣрилъ майстори и имъ поржчалъ до вечерята да свършатъ всичко.

Работѣли майсторитѣ и все поглеждали къмъ градината, дето се бѣлѣбели кошеритѣ на богатия селянинъ. Около тѣхъ отъ сутринята се въртѣлъ скжперникътъ съ ратая и семейството си и вадѣлъ желти медни пити. Устата на майсторитѣ се наливали, като гледали, какъ пититѣ се топѣли въ центрофугата. Отъ нея изтичалъ като масло сладкиятъ медъ.